

R. A. KARMANEN

ELÄMÄN TARKOITUKSEN PORTAILLA

ISFETIN AJASTA MUINAISEEN VIISAUTEEN

R. A. Karmanen

ELÄMÄN TARKOITUKSEN PORTAILLA

Isfetin ajasta muinaiseen viisauteen

© 2024 R.A. Karmanen

Teosta saalainata. Kirjailijan nimeä etä tarvitsemäin.

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6467-1

Epätarkentavan ylianalyytisyyden voittaneille

Esipuhe

Näyttää siltä, että tekijällä on taipumusta kirjoittaa kirjoihinsa tylsiä alkuja, mutta jos tämänkin vaisun ja hahmotelmatyypin aloituksen onnistuu selättämään, lukijalle on tarjolla todennäköisesti mielenkiintoisempia hetkiä. Pitkäpiimäistä alkua ei juuri voi poistaakaan, sillä se luo tarvittavaa pohjaa kokonaisuuden ymmärtämisen mahdollisuudelle ja johtaa *syväperustellen* kohti sitä päämäärää ja *eheäksi kuroutuvaa* maailmanvisioita, joka kirjan loppupuolella aukeaa.

Teos loukkaa liian monia läpäistäkseen mustamaalauksen antipatiamuuria – tai edes vaiteliaan kiinnostamattomuuden – mutta se ansaitsee silti tulla julkaistuksi, sillä aikamme tabut ovat vaikeasti havaittavia ja maailmanlaajuinen materialistinen psykoosi on vahvaa, lähes läpäisemätöntä laatua.

Kirjan aasinsilloilla yhdistettyjen lukujen rönsyily on rakennettu siten, että ydinteemoihin aina välillä palataan, niitä syventämään ja kasvattamaan pyrkien. Kyseisen pohjustuksen on myös katsottu oikeuttavan sen epäperinteisen seikan, että luvuissa välillä pitäydytään niin sanotussa totunnaudessa asiapuheessa, välillä taas hypätään niin utooppiin syvään päätyyn, että sinne seuraaminen, kysyy loogisuuden *syvälinjaa* seuranneelta intuitiivisen viisauden harjoittajaltakin kykyä olla tuomitsematta heti, ennen vaikutusta ja oikeudenmukaisuuden synkronian hidasta kosketusta. Auktoriteettiperusteinen ”ajattelu”, tai traumaattisen ympäristömme synnyttämä muodikas ”*jokotaipolarismi*”, ei luonnollisesti myöskään toimi näissä syvyys suunnan arvioinneissa.

Aihepiirien *laajarönsyinen vaihtelu*, jota ei tiukasti yhden keskittyvän sektorin sisällä pidättäytyvässä ilmaisukulttuurissa juurikaan suvaita, tulee varmaankin häirinneeksi monia, sillä kirjan luvuista on pyritty muodostamaan mosaiikkimaisesti laajakirjoinen *elämän kuva*, joka sekin sisältää rikasta vaihtelua ja monia erilaisia kiinnostuksen kohteita – ainakin sen tulisi, sillä liiallinen lokeroituminen kapealle elämänalueelle, saa kadottamaan maailman holistisen kokonaishavainnon ja ne hienovirittiset syyt, joita tämä teos pyrkii löytämään ja kartoittamaan syvällisen elämäntavan ja *”salaisen” tiedonavautuman* pohjaksi.

Ongelmien vyyhdissä

Monet *uskovat*, että elämällä ei ole tarkoitusta ja suuntaa. On aikamme trendi ja yleinen maineenkohotustapa pyrkiä todistelemaan älykkyyttään sillä, ettei ”usko” syvyyssuunnassa vallitsevaan merkitykseen. Vakavasti otettavuussyystä tämä kiirehditään yleensä kertomaan heti aluksi, vaikka maininta olisi asiaan nähden irrallinenkin. Tähän pinnalla operoivaan syvyysokeuteen on usein syynä, paitsi vallitseva kulttuurinen näkökulma ja sen itseään jatkuvasti lisäävät vahvat rakenteet, myös uskontojen epäonnistuminen tehtävässään ja toisaalta tieteen loistava onnistuminen niillä alueilla, *joille sen elämäkentän havainnointityökalut yltävät*. On kuitenkin jotakin muutakin, eikä siihen tarvitse uskoa, edes siten kuin tieteeseen uskotaan. Siksi tämän tekijä ei kuulu niihin, jotka pitävän viisasta elämän kenttää tarkoituksettomana, suunnattomana *sattumamuodosteena*.

Keskenkasvuinen tarve olla erehtymätön ja paras, riivaa vielä ihmiskuntaa. Syvälinen ymmärrys kuitenkin välttelee kaikenlaista kilpailua, sillä se aikaansaa tehokkaasti mainitun *syvyysokeuden* ominaisuuden. Sen totuudenlähestymisjärjestelmän viitekehyksessä, joka tällä hetkellä sanelee maailmansuuntaa, vallitsee laajalonkeroinen organisaatiomuodostuma, jonka asemiin nouseaan osin huomaamattoman kilpailun kautta. Jotkut harvat ovat nousseet tämän syvälle ihmisluontoon piilotetun, puhtaan havainnon estävän paiseen yläpuolelle ja he olisivat moraalisen kehityksen kärkijoukkoa, jolle puhtaan maailmannäkemyksen levittämisvalta kuuluisi. Samasta syystä he eivät kuitenkaan kyseistä valtaa saa, vaan kilpailevat egohyötykahmijat ja loputonta tunnustusta

janoavat valtapyrkyrit työntävät sävyisemmät uudistajat sivuun. Tämän seurauksena maailmaa ja sen mielipideilmastoa johtavat ne, jotka järjestävät siitä vahvimman lakien mukaista temmelyskenttää, joka toimii heidän säännöillään. He haluavat myös kaiken saneluvallan itselleen tai eturyhmälleen. He ovat valmiit puolitietaisella kentällään usein tekemään mitä tahansa, jotta huomaamatta riippuvuudeksi muodostunut mainevalta-asema ei saisi kolhuja. Retorinen manipulointi vähätellyineen ja liioiteltuineen venyttää totuutta haluttuun etusuuntaan ja siksi maailmamme tila on osittunut, sirpaleinen ja vääristymien tunnistamattomaksi värittämä.

Uskonnot ovat muuttuneet sokeaa uskoa vaativiksi mielikuvitustarinoiksi ja alkuperäinen tarkoitus on itsetuntemuksen puutteessa unohdettu, vaihtunut tyhjäksi sisällöksi ja vuosisatojen varrella keksityiksi opinkappaleiksi. Olennaiset moraaliset ja rakkaudelliset arvot ovat inhimillisen laiskuuden seurauksena muuttuneet merkityksettömiksi ja tyhjiä sivuseikkoja sekä väärinkäsityksiä on nostettu listan kärkeen.

Tieteellä on riittänyt niin paljon tutkimista materiaalsen maailman ilmiöissä, että se ei ole havainnut *jonkin* puutetta. Se on edennyt suuntaansa, eikä se enää kykene oikealla tavalla katsomaan taakseen, puhumattakaan *syvyyssuunnasta*. Tieteen metodeihin ja luonteeseen ei kuulu kysyä *miksi*, ja se on *miten* kysymystä selvittäessään ajautunut vaivihkaa sivuun syvyyssuunnasta ja tullut työntäneeksi olennaisen osan totuudesta maailmakuvamme ulkopuolelle. Samalla se tulee *uskoneeksi*, että kaikki se mitä ei voi mitata ja havaita pragmaattisen tunteettomasti, ei ole olemassa. *Keinotekoista* totuuden selvittämiskriteeriään käyttäessään, se on ollut osaltaan luomassa materialistisesti käyttäytymää modernia ihmistä, josta on tullut turtunut ja riippuvuuksien täyttämä talousvallan marionetti, jota ei todellinen syvyys kiinnosta.

Olemme kietoutuneet vallitsevan näkökulman maailmankuvamielipiteeseen niin perusteellisesti, että sen *todellinen* kyseenalaistaminen ei ole mahdollista niillä työkaluilla, joita vallitseva tilanne on käsiimme jättänyt. Lisäksi voimakas riippuvuuksien ja kilpailun ympäristö aikaansaa oikeassa olemisen tarpeella kuorrutettua syvänäkemisen puutetta, epäherkkyyttä ja rienaamisen halua kaikkea todella pyhää ja arvokasta kohtaan. Koska kaikki keskustelu tapahtuu kylmän, yksisilmäisen, jalostuneemmista tunteista tyhjäksi niistetyn ja *ennaltamääräävän* rakenteen sisällä, todellista edistymistä syvyyssuuntaan ei tapahdu:

Pelkästään nyanssipuhdistettujen ja juurettomien tietojen avulla ope-
roivan totuudenetsijän paluu tapahtuu aina samaan paikkaan, josta läh-
dettiin ja tuo paikka sijaitsee aina *pinnalla*: ”mitään syvällistä tarkoitus-
ta ei ole”, on aikamme kuonaan takertuneen tutkijan liian nopeasti ju-
listettu lopputulema. Tämä oletus muuttui *tutkimusehtojen sisällä* aika-
naan varmuudeksi ja alkoi määrätä todistelun suuntaa: ”Me valmiiksi
tiedämme, ettei mitään materian ylittävää ole”: Tämä osittuneesta tut-
kimustavasta syntynyt luulo-oletus toimii puolueellisena lähtökohtana
ja usein lennokkaidenkin ulosselitysteorioiden epäkuranttina alkusyy-
nä, jossa maailmanteoriaan lisäillään loputtomasti Ad Hoc aputeorioiden
sivupaiseita – vallitsevan osasuunnan ehdoilla ja tarpeiden mukaan
– ja se mahdollistaa lopulta jopa kvanttimekaniikan outouden normali-
soinnin virheelliseen kausaalisontologiseen selitysmalliin, kuten myö-
hemmin tulemme näkemään: ”Kun kerran tiedämme tämän, voimme
siihen tukeutuen selittää ulos ja keksiä sitä tukevat ulosselitysteoriat
uskomme tueksi. Ei siihen oikeasti puolueetonta tutkimusta enää tarvi-
ta. Sen yli voimme jo hypätä: koska *valmiiksi tiedämme* ettei ”yliluon-
nollista”, henkeä, tai Jumalaa ole; voimme keksiä ja olettaa.”

Tämä syvähavaintotypistetty maailmanpintarakenne syötetään siten
kokonaisuudessaan kouluun, auktoriteettiuskon automaattisuun-
taajaksi: Näin syntyy uusi uljas maailma, jossa ihminen on jumala ja jos-
sa jatkuva, *mahdoton* sattuma järjestää, ylläpitää ja älykkäästi yhdistää
hänen *aivomateriansa* suunnatonta atomipartikkelijoukkoa, luoden sa-
malla – aivan itsestään – mystisesti ilmenevän järkitajunnan: ”*Mustassa
avaruuden satunnaisesti sinisessä osiossa liikkuva aivomateriakasau-
tuma on ajallisesti pysyvä sattumaluomus... ei tässä mitään kummallis-
ta ole... niin nyt vain on... mekö ulkoaoppineisuutemme vuoksi epä-
herkkiä... näin olemme ainakin tottuneet ajattelemaan ja se on meille jo
varhain opetettu, vieläpä vaihtoehtoisen ylenkatseen valtaisan antipa-
tian puolitietoisessa ohjauksessa. Tämä oppi on virrannut meille it-
seämme viisaammilta mieliltä ja he varmaankin ovat oikeassa...*”

Kuitenkin, kasvava ihmisjoukko tuntee polttavaa sieluntuskaa tässä
näennäisen tarkoituksettomuuden maailmassa. Heidän sisältään nou-
see aavistus ja tieto siitä, että on olemassa jokin korkeampi tarkoitus,
motiivi ja suunta, mutta sen oivaltaminen ei ole kylmän *siirtotiedon* ja
olemassa olevan jäykän ja kuivettuneen – *erilleen riistetyn* – *faktako-
koelman* avulla mahdollista, vaan vaatii sen *sielunosamme* kehittämisen

tä, joka on ollut laiminlyötynä riippuvuuksien, egoismin ja hyvin piiloutuneen tieteellisen auktoriteettiuskon kulttuurissa.

Vaikka ”valtaapitävien” maailmankuva on vahva ja se on pönkittänyt ja lobannut suuntaansa jo vuosisatoja, murros odottaa tulevaisuudessa. Mikään sivuraiteelle joutunut *Isfetmaailmansuunta* ei voi jatkaa loputomiin, kylvämättä itselleen kulttuurisen lopun siemeniä. Nämä siemenet ovat itämässä: Jotta välttäisimme kasvavan kaaoksen, meidän on luovuttava vaivihkaa muodostuneesta itsekkyyden ja kovuuden kulttuurista, jonka synkkyyttä on vaikea havaita, koska elämme sen sisällä. Sen vaikutus tuntuu kuitenkin eräänlaisena yleisahdistuksena, joka näkyy moninaisena inhimillisenä pahoinvointina, *näennäisessä hyvinvointiyhteiskunnassa*. Näin ei voi jatkaa. Tarvitsemme tilannetta uudelleensuuntaavaa ja lääkitsevää *alkuvisiota*, olkoonkin että se näyttäytyy naiivina haihatteluna nykyisen kyynisen ihmisen jo totuusherkkyyden kyynelistä kuivuneissa silmissä. Seuraava ”maailman kirkasotsaisuuden eetos” sisältää ne *syvällisempään havaintoon* johtavat elementit, joita edellä mainitut karut kovuuden ja yksisilmäisyyden kulttuurin sidokset vielä pidättelevät:

Tulevat sukupolvet ansaitsevat maailman: jossa itsetuntemus, syvä-tieto ja viisaus vallitsevat *objektiivisen tiedon ohella*, jossa koululaitos toteuttaa olennaista suuntaa, jossa ei ole henkistä tai fyysistä väkivaltaa, jossa tarkoitus ei pyhitä keinoja, jossa kaikki ovat luonnostaan ystävällisiä aitoja ja epäitsekkäitä, jossa luonto on koskematonta ja rikasta, jossa eläimiä ei murhata minkäänlaisista syistä, jossa suurkaupungit eivät tee ihmisistä kyynisiä, varautuneita, tyytymättömiä ja näyttämisen-haluisia, jossa vallitsee oikeamielisyyden kulttuuri, jossa totuuden tiedet ja kauneuden taiteet kukoistavat, jossa vallitsee hyvyyden ilmapiiri, jossa paheet ja riippuvuudet tunnistetaan kärsimyksen lähteiksi, jossa sairaudet ja elämäntuska on voitettu syvällisellä tiedolla, jossa kaikki tyytyvät riittävään, eikä epäoikeudenmukaisuutta ja uhkia ole.

Lähestymme nyt kaikkea tätä, monista kulmista.

Baabelin hämmennys

Totuutta hämääviä rakenteita on nykyään paljon. Niiden taustalla on yleensä jonkin ryhmän tai yksilön etu: usein valta, maine, tai materiaali-

set hyödyt. Totuuden hämäämisestä on tullut niin arkipäiväistä ja osin hyväksyttävääkin, että toteamme usein kyynisesti elävämme totuuden jälkeistä aikaa. Uskonnot, jotka väittävät olevansa totuuden asialla, ovat usein jo ennen tekstiensä muodostumisvaihetta altistuneet samalle prosessille: sokeasti seuraavat massat uskovat mitä tahansa, kunhan joku on joskus lausunut hyvin piilotetut etunsa Jumalan nimessä.

Paljon lupaava tiede ei puolestaan löydä ulos keinotekoisesti muodostamansa *totuudenlähestymistavan vankilasta*, vaan vaatii ensin tappamaan terveeksikin kehitetyn tunteen ja katsoo sitten nyanssitajunsa menettäneellä sektorisilmällään *kokonaisuudesta suodatettuja* epäolennaisia harmaan sävyjä, eikä koskaan onnistu kokoamaan hajottamaansa palapeliä oikein, vaan väittää sen sisältävän todellisen kokonaisuuden olennaiset reversiibelit osat, ilman että mitään puuttuu...

Korkeampi filosofia kuollut ja muuttunut luonnontieteellisen tutkimuksen hännysteleväksi käyttövälineeksi ja inhimillisillä sivuseikoilla sofistisesti spekuloiivaksi näennäissyvälliseksi jargonautomaatiksi. Filosofeista on tullut pelkkiä jäädytettyjen varjokuvatermien kielivahteja.

Näiden keskeisten vaikuttajien epäonnistuminen tehtävässään, on luonut ihmiskunnan yksilöiden ympärille arvottomuuden ja egopainotteisen elämäntavan rautaisen muurin. Muuri on vahvistunut aikaisemmin mainitusta hengellisessä tyhjiössä painiskelevien ihmisten välisestä voima/valtamittelystä ja kilpailuasenteesta, joka on kehittynyt huomaamatta vallitsevaksi käytännöksi. Nämä toimintatavat, joiden sisään olemme huomaamatta kasvaneet, ovat jättäneet meihin *lumouksen*, joka vahvistaa egoa edelleen: *"Minun on oltava jotakin muiden silmissä. Minun on etsittävä mahdollisimman paljon henkilökohtaista alemmaa nautintoa, kuten seksiä ja viihdettä ja "ylempää" nautintoa, kuten mainetta ja valtaa, olkoonkin, että mikään määrä niitä ei koskaan riitä, ja nautintoilon tuntemiskyky heikkenee jatkuvasti, luoden tilaa yhä pidempiaikaisille tasapainottavan sieluntuskan aikakausille."*

Tämänkaltaiset sekä ulkoiset että sisäiset prosessit ovat johdanneet meidät *epäherkkyyden tilaan*, josta käsin maailma *näyttyytynlaisena*. Näkökulmamme puhtaaseen totuuteen ei enää sijaitse esteettömän näköalan kukkulalla, vaan alarinteen reuna-alueen kivikkoi-
sessa pusikossa, josta käsin näkyy vain se totuuden maiseman suunta, joka on tällä hetkellä edustettuna. Muiden elementtien edessä seisoo itsekyyden, korkean nautintoriippuvuustason, kiireen, auktoriteettius-

kon ja älyllisen ylpeyden kivinen vuorensinämä ja lähes läpäisemätön orjantappurapensaikko.

Pahinta ongelmassa on se, että alarinteen sektoripusikossa saneluvaltaa saanut auktoriteetti ei voi havaita tilaansa ja vaikka sen huomaisikin, ei sitä kunnolla halua tiedostaa, sillä saavutettu, vaivihkaa riippuvuudeksi muuttunut etuasema toimii esteenä. Näennäisjoviaalista etuoikeutettujen ryhmähengestä ja jääviydestä muodostunut este on liian voimakas kiihoke, varsinkin kun sen ulkopuolella on tarjolla ainoastaan ylenkatsetta ja ylpeyden ryhmähengestä kotoisin olevaa pilkkaa:

Tieteellinen maailmankuva on kohonnut valta-asemaan – osin siunauksellisen oikeutetusti – kun uskonnot ovat paljastuneet riittämättömiksi saduiksi. Sen perustassa on kuitenkin ammottavia aukkoja, joiden ratkaisemiseksi on käytetty lukkoon lyötyyn paradigmaan perustuvia, osin jopa mielikuvituksellisia teorioita, tai sen perustaa horjuttavat kysymykset on siirretty lepäämään, loputtoman *toistaiseksi*. Kyseessä on mm. tajunnan ongelma, järjettömän kaaoksen paradoksaalinen itsejärjestyminen, kvanttimekaniikan maailmakuvakorjausvaatimukset, *kuvailevan miten* kysymyksen kyseenalaistamaton hyväksyminen lähtökohdaksi ja *etsivän miksi* kysymyksen julistaminen tietyiltä osin pannaan. Nämä ”perusdilemmat” *eivät ole* ratkaistavissa tieteen keinotekoisella totuudenlähestymismallilla ja niiden toistaiseksi syrjäytetty reikä myös vääristää muita tieteellisen rakennuksen yläpäässä tehtyjä havaintoja. Jos rakennuksen perustus puuttuu, se ei kestä, vaan kivisetkin seinät halkeilevat ja se uppoaa vähitellen soiseen maahan.

Luojan synty ja epäherkkyiden ongelma

Mikäli maailmankuvan perusta muodostuu uskomuksesta, se ei ole täydellinen vaan vääristynyt. Vaikka uskomus ei olisi suoranainen, vaan luonteeltaan ”negatiivinen” tilanne ei muutu. Vaikka sen jälkeen tehtyt havainnot olisivat suunnattoman kunnioitettavia ja tosia, tilanne ei muutu. Mistä on siis kyse? Vastausta on haettava kaukaa, eräänlaisen *puuttuvan antihavainnon* olennaisesta lajista. Emme vielä etene kvanttimekaniikan lukuisten mahdollisuuksien maailmaan, vaan tarkastelemme avaruutta sen newtonilaisen biljardipalloreduktionismin pohjalta, joka maailmakuvaamme edelleen sitkeästi sanelee:

Voiko sattumalta muodostua suunnattoman monimutkaisia rakenteita, joilla on täydellinen tarkoituksenmukaisuus ja pitkän aikavälin jatkumo? Kalpean kuvainnollisesti ilmaistuna: voiko siellä täällä leijuvista atomaarisista pikseleistä muodostua sattumalta vähitellen yksittäisiä kirjaimia? Voiko itsestään ja sattumalta muodostua laki, joka saane yhdistymään sattumalta siten, että niistä muodostuu loputtoman pitkiä kirjasarjoja, joissa on järjellinen koostumus? Voiko sattumalta muotoutua havainnoitsija, joka ei ole olemassa vain ohikiitävää hetkeä, vaan jolla myös on jatkumo ja joka kykenee lukemaan mainittuja teossarjoja? Voivatko vapaasti avaruudessa törmäilevät atomit sattumalta muodostaa järjellisiä kokonaisuuksia ja leijua täsmälleen oikeissa kohdissa avaruutta, jotta niistä muodostuu äärimmäisen monimutkainen *muoto*. Mikä pitää atomit täsmälleen järjellisissä suhteissa toisiinsa, eikä päästä niitä hajaantumaan kaoottisiin liikesuuntiinsa? Jos joku uskoo – vaikka ei ole tullut ajatelleeksi – että järjetön kaaos voi aikaansaada kaiken tämän, häntä on nimitettävä *uskovaksi*, vaikka hän ei itse nimityksestä pitäisikään, vaan keksisi mielivaltaisia ulosselityksiä, joita lausuu totuudeksi naamioiden, ja auktoriteetin sanelusuulla.

Materian perusosaset eivät voi *tunnettujen ja havaittavien voimamuotojen saattelemana* leijua oikeisiin muotoihin ja pysyä täsmällisesti paikoillaan – kohteen kyetessä vieläpä liikkumaan – ilman niitä järjestävää *tarkoituksenmukaista järkeä*. Pelkkä materian tutkiminen ei paljasta perimmäisiä kysymyksiä, vaan ne sijaitsevat niitä järjestävässä laissa, vieläpä kaikkia lakeja säätelevässä ylimmässä ”laissa”. *Niitä* ei kuitenkaan voi tutkia tieteellisen *ulkoisen menetelmän avulla*. Ainoastaan lakien ulkopiirteitä ja toimintaa voidaan havaita. Lähes äärettömän tarkoituksenmukaista jälkeä luova järkevä toimija on olennainen tekijä. Ei materia, joka on vain muovailun käyttöväline ja kohde.

Tieteellisen kunnian ja saneluvallan pullistama tiedeyhteisö, joka on oikeutetusti kirkkojumalalle allerginen, on valmis keksimään mitä tahansa muuta, kuin itsestään selvää kosmista arkkitehtiä lakien alkusyyksi. Se tutkii tarkoituksenmukaisuudesta käsin tarkoituksenmukaisia rakenteita, muttei silti näe tarkoituksenmukaisuutta. Vaivaannuttavan ja mielikuvituksellisen aputeorian mukaan äärettömässä äärettömyydessä voi itsestään syntyä lukuisia maailmankaikkeuksia, joista joku osuu lopulta oikeaan jatkuakseen ja pitkä aika liittyy syntyneen kosmoksen sisällä osasia ketjuiksi, yhteen ja yhä suuremmiksi kokonai-

suuksiksi itsestään ja täysin sattumanvaraisesti, kunnes lopulta syntyy luomakunta, *elimistö ja ihminen*, eikä vain yhtä ihmistä, vaan lukuisia yksilöitä, jotka elättelevät materiakoostumuksensa keskiössä mystistä tajuntaa, kunnes se yhtäkkiä katoaa pois kuolemassa. Tämä oletusajatusviritemä ei kuitenkaan tietenkään selitä materian järjestymistä suunnattoman *tarkoituksenmukaisiin, ajallisesti pysyviin, harvoihin muotoihin, jossa muotoa luovat atomit sijaitsevat avaruudessa suunnattomien välimatkojen etäisyydellä toisistaan*: se että sinne tänne törmäilevät kaaoksenalaiset atomit muodostaisivat pysyviä rakenteita ja äärimmäisen monimutkaisia sofistikoituja muotoja, jotka ovat vuorovaikutuksessa keskenään, on mahdottomuus. Se että kyseisen maailman rakenne ei *sattuman arpomana kokoelmana* sisältäisi minkäänlaisia ”virheitä”, on mahdottomuus. Äärimmäisen hyvällä tahdolla ja erityislaatuisten voimakkaalla uskolla voidaan olettaa, että jossakin maailmakaikkeuden osiossa tällainen atomimuotokokoelma muodostuisi hetkeksi, *hajaantuakseen sitten uudelleen kaaoksenalaisiin suuntiin*.

Äärettömässä kaaosmaailmankaikkeudessa leijuva äärimmäisen hienojakoinen yksittäisten aaltopartikkelien kirjo, joka on suunnattoman paljon hienojakoista kaasua hienompaa, ei voi *sattumalta* muodostaa järjellisiä atomaarisia kokonaisuuksia, vaan olennainen tekijä on niitä ylimaallisen nerokkaasti yhteen liittävä *järjellinen ”laki”*. Toisin sanoen se ”laki”, joka on kaikkia muita säätävä kattolaki, vaikka – kuten myöhemmin tulemme toteamaan – se toimii kuin laki ja voima, vaikkei ole niistä kumpikaan, vaan tietyssä mielessä *syysuhteiden ulkopuolinen tekijä*.

Edellä esitetystä materianhitusten eräänlaisesta itsenäisestä muotoonhakeutumismahdottomuudesta olemme varmaankin – ehkä pienen pohdinnan jälkeen – samaa mieltä. Meidän on siis keskitettävä huomionamme itse ”lakien lakiin”, joka *pitää materian perusosaset täsmälleen juuri niille kuuluvilla paikoilla ja estää niiden sijainnistaan poikkeamisen*: silloinkin kun esimerkiksi ihmisruumis vaihtelee lukuisin variaatioin asentoaan komplementäärisessä kosmoksessa.

Materia itse ei muodosta olennaisia lakeja, vaan keskeinen ”taustalaki” muovaa materiasta *muotoja*, eräänlaisia *kuviohahmoja*, joilla on ajallinen pysyvyys ja ne toimivat sisältä käsin, viisaasti. Materiasta itsestään (ihmettelemättömällä ja tunnepoistetulla tiedeasenteella: ”jotain nyt vain on, miten se siis toimii”, periaatteella) tehtyt havainnot ei-

vät voi koskaan avata olennaista, *perimmäistä* tekijää, joka on tietenkin ainoa todella olennainen seikka, muun ollessa ainoastaan pelkää *käytövälinettä*. Nämä kyseenalaistamattomat ja pintaälylliset havainnot ainoastaan hämäävät kuvittelemaan, että koska kaikki nyt toimii materian tasolla näin, ratkaisu varmaankin piilee joko materiassa tai itse älyttömissä, mitattavissa laeissa, eikä siinä mitään sen ihmeellisempää ole: Aikaisemmin mainittu teoreettinen ja syvyyttä välttelevä, pinnallinen ja virheellisesti tunneälypuhdistettu ajattelutapa mahdollistaa kaiken tämän: emme kurkista olennaisesti tasoa syvemmälle, koska *aivo-muokkautumissuuntamme* ei anna sille tilaa.

Edellä esitetty tieteellinen teoria materiaalisen maailmankaikkeuden sattumasynnystä painottuu siis olennaisella tavalla liikaa materian "itsemuodostukseen", mutta se tulee pienen tarkennuksen myötä ratkaisemaan jotakin hyvin oleellista. Se kertoo meille ratkaisun suurimpaan arvoitukseen, jota on pohdittu kaikissa riittävän korkealle nousseissa kulttuureissa kuumeisesti jo vuosituhansia: Miten itse luova järki, kosmisen intelligenssi, lakien luoja ja käyttäjä on syntynyt. Miten äärettömästä kosmisesta rikkumattomasta harmoniasta ja hiljaisuudesta voi nousta järjellinen muotoja muovaava voima, perimmäinen lainsäätäjä, joka on salaisuutena kaiken taustalla?

Ratkaisu piilee äärettömyyden luonteessa ja *äärettömässä määrässä mahdollisuuksia*, joita se sisältää, aivan kuten em. tieteellinen teoria sattumaan uskoen ajallisesti pitkästä järjettömästä kokoonpanosta esittää. Tietyissä olosuhteissa alkuperäistä ja täydellisen laajaa äärettömyyttä syntyy ylin "harmoniaa luovien lakien käynnistäjä", jota meidän on nimitettävä: Itsenäiseksi järjeksi, Alkusykyksi, Kosmiseksi Arkkitehdiksi, Olioita muovailevaksi Jumalaksi, joka on piiloutunut suunnaton monimuotoisuutta luovien järjellisesti toimivien lakien taustalle ja jonka työkaluja tasollamme lakeina ilmenevät entiteetit ovat. Sen alkupe räiseen älyyn sisältyy kaikki se järki, jonka me luomakunnassa tunnemme, tai jota edustamme, olipa se sitten orgaanisessa tai teknisessä muodossa ja *paljon enemmän*. Siihen sisältyy kaikki suunnaton tarkoituksenmukaisuus, vaikka me olisimme väärän ja puutteellisen kattoparadigmavaatimuksemme edessä suoran näköyhteytemme *sen ihmeeseen* menettäneetkin. Siihen sisältyy se suunnaton kauneus ja sitä havaitseva viisauden ylläpitämä silmä, vaikka me olisimme havaintoherkkyytemme vaivihkaa karkeutuneen ja korkealle nousseen tottumisvakiintumis-

tason myötä menettäneetkin. Siihen sisältyy myös paljon muuta, johon palaamme tuonnempana.

Olennaista on nyt siis se, että edellä esitetty tieteellinen teoria ei ratkaise satunnaisen materiaallisen maailmankaikkeusonnenkantamoisen arvoitusta, vaan *Jumalan synnyn arvoituksen*, koska kuten totesimme, laki ja tarkoituksenmukaisuus ovat olennainen tekijä. Miten kosminen intelligenssi siis syntyy? Missä on sen alku? Se emanoituu äärettömyyden *äärettömien mahdollisuuksien* helmasta, kun äärettömän äärettömyyden ”pinnalle” syntyy satunnainen mutta harkittu kupla, joka myöhemmin alkuunsaattaa *tajuntakenttensä sisällä* olennaiset lait ja luo materian, erottaen kosmisen nollatilan kahteen leiriin: materiaksi ja antimateriaksi. Se toimii harmonisen kosmoksen pinnalle muodostuneesta kahdeksikon keksipisteestä käsin, sylkien antimaterian pääasiassa toiseen kammioon ja materian toiseen kammioon...

Ihmisen on vaikeaa seurata jumalallisen synnyn alkuperää, koska hän ei voi ymmärtää, että kosmisen alkuhetken pisteessä ei ollut myöskään aikaa eikä tilaa. Toisin sanoen äärettömyydessä piilevä kosminen mahdollisuus, joka aktivoitui tietyissä äärettömyyden olosuhteissa, äärettömiä mahdollisuuksia sisältävällä pinnalla – samalla kun muut epätäydelliset mahdollisuudet jäivät aktivoitumatta – on ollut olemassa aina. Ääretön äärettömyys sisältää myös Luovan Voiman, joka kaikenkattaviin mahdollisuuksiin myös se tietenkin sisältyy. Se voi olla latentissa tai aktiivisessa tilassa, mutta *äärettömässä äärettömyydessä ei voi olla olematta myös sellaista kohtaa, jossa kaikki vaadittava viisaus on täsmälleen oikeissa suhteissa toisiinsa*. Se on äärettömyyden luonne!

Ei siis muodostunut täydellisesti toimivaa sattumauniversumia, jonka suunnatonta hienoutta edes pitkä aika ei voi mitenkään selittää, vaan äärettömyyden syövereiden mahdollisuuksissa piilee Luoja, joka käynnisti harmoniset lait ja kyseisen suuren kokonaisuuden, ikään kuin itsensä pinnalla, tajunnassaan.

Tieteessä mikään ei varsinaisesti muutu, jos omaksumme käsityksen *luovasta ja järjestävästä järjestä*. Se ainoastaan ylevöittää ja palauttaa kadonneen merkityksen, kokonaisuuden ja suunnan.

Äärettömyyden ääretön määrä mahdollisuuksia synnyttää siis mieluummin kosmisen järjen, kuin arpovan ja haaskaavan materiasattuman, joka ei täytä occamin partaveitsen kriteerejä. Varsinkin kun muistamme, että aineeton ja ohjaava muotoja luova ”laki” on *olennainen*, ei

sen muotoihin järjestämä ”materia” ja satunnaisesti suuntiin kaaoksen-omaisesti liikkuvat atomit.

Aivojen kehityssuuntapainotus/vallitseva maailmankuva

Näistä edellä mainituista sekavista ja vaikeasti hahmotettavista syistä tiede *usko*o sattumaan. Koska se uskontojen naiiviudelle oikeutetusti loukkaantuneena kieltää viimeiseen asti kosmisen intelligenssin havainnon, se joutuu itse järjestömille tantereille, jossa uskotaan, että satuma on liittänyt partikkeleita toisiinsa siten, että muodostuu täydellisen uskomatonta jatkumoa ja ihmisen järjen ylittävää tarkoituksenmukaisuutta. Pelkkää ihmeellistä prosessia *tunneälyttömällä ”mitenmetodillaan”* tutkiessaan se on hyväksynyt itseliittymisen mahdottoman harhan sellaisenaan. Loistava ja monissa muissa asioissa moitteettomasti toimiva tiede ei kuitenkaan oikeasti muuttuisi miksikään, vaikka se hoidelmöitettäisiin luovan ja järjestävän järjen idealla, eikä sen tarvitsisi pitää opinkappaleistossaan käsittämätöntä ja ilmeisen väärää *oppia*. On lisäksi ymmärrettävä, että tässä nimenomaisessa kysymyksessä on ainoastaan kaksi vaihtoehtoa: joko materian järjellinen, tai järjetön järjestyminen. Muita vaihtoehtoja ei ole ja jälkimmäinen on *herkkään ajatteluun* kykenevälle mielelle täysin kestämatön.

Lisäksi myöskään *tajuntaa* ei voi ottaa itsestäänselvyytenä, joka on ja jonka on siis täytynyt syntyä kyseisen materiankasautumissattumapelin uskomattomana sivutuotteena. Oletus on niin ikään kestämatön ja todistamatonkin, mutta se kuuluu kuitenkin tieteellisen oletusdogmiston *huomaamattomiin oletuksiin*. Juuri tässä on aikaisemmin mainitun epäherkkyysskehityssuunnan ydin: Ihminen, jota on juuria ymmärtämättömättä ja ilman oivallustietoa *opetettu niin ajattelemaan* ja joka on saanut tästä ajattelutavastaan ryhmähierarkiassa kohoamisedun, saatata arvostuksensa säilyttääkseen mielellään uskoa niin. Se että usko on mieletön, ei enää haittaa, jos tämän mekanismin avulla muodostuneita uskovia on riittävän paljon ja he ovat asemavaltansa huumaamia ja heillä menee lujaa. Mikäli on tottunut ilmoituksenomaisen tiedonlaatuun, jota jaetaan auktoriteettiperusteisesti, ei enää osaa antaa arvoa juuret näkeväille oivallustiedolle, joka ei edes täytä tiedejargonin totunnaisuutta. Lisäksi, mikäli totuudenlähestymistapa on keinotekoisesti

jäädytetty etsimään maailmasta vain niitä puolia, *jotka sen havaintohaaviin voivat jäädä*, ollaan osittuneen sektoritotuuden kaiken muun ulostyöntävällä vinokehitystiellä. Usein kyseinen, suuntaansa edennyt maailmanlähestymistapa alkaa pitää olennaisia kysymyksiä jopa mielletöminä. Käsitys vahvistuu ennakkoluulosuojatun tiedekuplan sisällä, jossa riittää tutkimista, eikä ulos ole halua tai tarvetta kurkistella.

Tieteen testattavuus- ja falsifiontivaatimus on *keinotekoinen suunnanantajamääritelmä, joka samalla huomaamattaan rajaa todellisuutta*. On perusteetonta rajata sen tutkimuskyvyn ulottumattomissa olevan ulkopuolelle ja olemattomaksi. Menetelmä ylittää useammin objektiiviseen pintaan, muttei juuri lainkaan subjektiiviseen syvyyteen. On kuitenkin syytä edelleen perusteellisesti painottaa sitä olennaista seikkaa, että joissakin asioissa kyseinen keksitty metodi toimii loistavasti, vaikka joissakin sen avulla saadaan ulkopuolelta vain valjuja kuvia, jotka täytyy tulkita ja tulkintakyky usein ontuu, koska sitä ei ole harjoitettu, tai se on pintatutkimustulosperusteista.

On tietenkin kova väite, että tulkintakykyä ei olisi harjoitettu. Sehän kumpuaa asiantuntemuksesta ja aiheeseen vuosikausia perehtymisestä. Lisäksi parhaat älyt on yleensä valjastettu tieteellisen tutkimuksen piiriin. Näin on. On kuitenkin muutakin: Älynkäyttö on vallitsevan keinotekoisien vaatimuksen vuoksi ohjautunut kaavamaiseen, pirstaloituneeseen ja ”analyyttistekniseen” suuntaan, koska tietynlaiset vaatimukset sitä sinne väijäämättä ajavat. Se aivojen muokkaussuunta, joka nykyään on vallalla ja johon koulu liian varhain ajaa, synnyttää *tietyn tyyppistä ajattelua*, joka johtaa tiettyyn lopputulemaan. Tuo lopputulema on vahvistunut vuosisatoja. Sen on ollut suuntansa vuoksi pakko sisällyttää itseensä myös liikaa painoa saava *yliepäilyn* pinta-ajattelua ruokkiva elementti. Koska parhaat tieteentekijät kvalifioituvat esiin vasta aivopuoliskoa suosivan koulumaailman huipulta ja sen muokkavan suodattimien läpi, tietyt syvällisemmät älynkäyttösuunnat eivät pääse esiin, vaan sukupolvisella vallankäytöllä aikaansaatu näkökulmasidonnainen sektoritotuus elää, jatkuu, ja voi hyvin. Tämä vallankäyttö saa alkunsa monisatavuotisesta velvollisuudentunnosta sukupolvista jatkumoa kohtaan. Siinä on uskonnollisia piirteitä, eikä sitä haluta kyseenalaistaa: On meidän vuoromme puolustaa jättiläisten jatkumon objektiivista perinnettä, vaikka subjektiivisen tieteen vaatimus on oikeutetumpi kuin koskaan.

**MAATERIALISMI TEKEE IHMISET TYYTYMÄTTÖMIKSI.
TIIETEELLINEN MAAILMANKUVA EI ULOTU SYVYYTEEN.
ÚSKONNOT OVAT KUOLLEET. TARVITSEMME JOTAKIN
MUUTA . MUINOIN SE TUNNETTIIN...**

